

Розділи I, II

Стаття 1.

Україна є держава українців, які сповідують свою суверенність, незалежність від оковитої і російського газу, демократичність у виборі чільних урядників і жінки.

Стаття 2.

Суверенітет України поширюється на всі її городи, клумби, пляжі, комини і пляци під забудову. Україна є держава, як невгрижене ябко, тобто юнітарна. Сьвяті терени України в рамках накраяних кордонів є нашими на віки вічні. Амінь.

Стаття 3.

Людина, навіть якщо вона й не є галичанином з якоїсь Божої примхи, її життє і здоров'є, честь і гордість, право бути непобитим на міліцейським постерунку чи після футболу визнаються в Україні найгарантованішою соціальною вартісністю. Держава, як то не смішно, відповідає перед людинов за свою діяльність чи бездіяльність.

Стаття 5.

Україна є республікою, хоть і не всі знають що то є за цимес. Головним начальником і владарем в Україні є народ, якого правди сила, що вгору йде. Народ сам того не відаючи чинит владу безпосередньо і через свої демократичні органи. Ніхто не може купити собі державну владу. А хто може – най ся поділит з народом.

Стаття 10.

Державнов мовов в Україні є українска. Всі решта мови не гірші, але наша ліпша, бо ми є титульна нація і нема на то ради. Прецінь в Україні дається гваранція, щоби кождий міг балакати по своєму, і навіть, по російски, хоть то і паскудство. А ще наша держава позволяє вивчати інші ріжні мови, які не кождий зрозуміє в Карпатах чи на Волині, але якими балакають тамка, де ми заробляєм гроші на прожиття тутка.

Стаття 11.

Держава збирає до купи і галичан, і закарпатців, і буковинців, і волиняків, і полтавчан і подоляків, щоби нагадати їм, що вони з діда прадіда вродилисі українцями, про що записано в паспорті і інших ріжних аусвайсах і метриках..

Стаття 12.

Україна дбає про українців, які знайшли гроші виїхати з наших благословенних теренів, але теперка дуже тужать за материзною, хоть і сидять при грошах. Але держава не має грошей, щоби їм аж так допомогти.

Стаття 13.

Земля, і всьо, що лежит під ногами, астматичне повітря, вода в річках, возерах, ставках, морях, кранах, флешках і філіжанках, які є на наших теренах – є нашими до самої смерти. Кождий наш чоловік, хоть і нехрист має право спользувати природні воб'єкти, але щоб нам сі троха лишило.

Стаття 14.

Земля є основним національним здобутком і хто на ню посягне – дістане по загребущих пальцях, захланній голові і сиромудрій сраці по саму Тузлу.

Стаття 15.

Кождий порядний українець має право пащекувати на владу від щирого серці і на повну губу, бо в нас цензура суворо заказана. Жадна ідевологія не годна визнаватисі державов як за більшовиків, бо то є встид і ганьба.

Стаття 17.

Боронити Україну з Півночі і Сходу, Заходу і Півдня мають Збройні Сили України, але їм бракує солярки. Тож кождий українець, що може тримати в рукаї зброю, повинен її мати в сховку і регулярно чистити кріса, шмайсера чи машингвера, бо вороги не сплят, а пантрують по периметру кордону. А ще кождий українець має право бути міліціантом і прапорщиком – се їго суверенне право.

Стаття 20.

Державними символами України є Державний Прапор України, Державний Герб України і Державний Гімн України. А ще Франц-Йосиф, але він вже давно вмер, через те до него не всі сі признают. Державний Прапор України – фана з двох рівненьких смужок синего і жовтого кольорів. І не дай вам Боже перевернути його догори дригом! Державний Герб України є – Знак Княжої Держави Володимира Великого і УПА – тризубец, а не виделець. Державний Гімн України – націвональний гімн на музику М.Вербицького, що похований, де теперка Польща. Хто не знає нашого гімну – не є українцем, а є гавганом і анальфабетом, за що може дістати в писок і де інде. Столицьом України є Київ, хоть то і не справедливо, бо Львів не гіршій і українців тутка більшіше.

Стаття 23.

Кожда людина має право бути собов і розвиватисі, як тато каже, якщо при цім вона не робе гранди иншим людям і їх родичам.

Стаття 24.

В нашій державі не може бути жадних привілеїв чи заказань за ознаками раси, кольору шкіри на мештах, політичних, релігійних та інших пташках в голові, по жіночій лінії і сексу. Рівність прав жінки і чоловіка гварантується, хоть наші хлоппи і не навчилисі родити дітисьок і давати їм цицьки помежи зуби. Держава чинить так, щоби кобіти могли і працювати, і бавити бахурів. Бо хлоппи того не годні робити – наші балватунці можут тільки горівку пити і бомки збивати.

Стаття 27.

Кожда людина має право жити і не тужити. Нігди не мож скасувати чуже жітте, хоть то і пияк, і затятий москаліско. Бо тоді мож втрафити до цюпи і годувати воші в криміналі.

Стаття 35.

Кождий має право вірити в того Бога, котрий намальований на його іконах. Церква і церковники в Україні відокремлені від держави, але не від наших пожертв, що вигідно їх вирізняє з-поміж инших комерційних структур.

Стаття 36.

Громадяни України можуть сі гуртувати в союзи, партії, гуртки і колгоспні ланки без жадних заказань і на свої гроші. Кого ж насильно притягнули в СДПУ(о), чи Народний рух – най напише супліку до прокурора, бо так робити не мож, хіба за грубі гроші.

Стаття 40.

Кождий матолок в нашій державі, що володіє письмом і каламарем, може написати супліку, чи скаргу до органів державної влади на органи державної влади. Держава гварантує – смішно буде всім.

Стаття 41.

Кождий має право чимсь володіти. І кождий має право володіти чимсь твоїм.

Стаття 43.

Кождий має право тяжко гарувати і гнути спину, але не кождий на зарплату. Щоправда право на матвинагороду за працю захищається законом. Як і архітектурні пам'ятки.

Стаття 45.

Кождий, хто гарує, має право на вічний спочинок.

Стаття 47.

Кождий має право на власну халупку, курінь, намет чи квартиру на виплату. Але не кождий навіть те має.

Стаття 51.

Шлюб сі ґрунтує на вільній згоді жінки і чоловіка. То є їх проблеми.

Стаття 68.

Кождий матолок повинен жити за законами України. Бо може статисі так, що ти ніц і не знав, коли тещу катував, що то не мож робити – а тебе вже до цюпи запхали і статтю шиют. Незнання законів нашої держави не звільняє від отримання міліціантами втіхи від твого арешту.

Вільно переклав на львівську ґвару Богдан Волошин